

کنیه

در فرهنگ عربی به آن دسته از نام‌هایی که با پیشوند اب (در مردان) و امّ (در زنان) همراه باشد، کنیه می‌گویند.

فهرست مندرجات

- ۱ - سنت کنیه
- ۲ - کنیه در اسلام
- ۳ - روایت امام رضا
- ۴ - روایت پیامبر
- ۵ - پانویس
- ۶ - منبع

سنت کنیه

سنت گذاشتن نامی در قالب کنیه برای افراد در میان قبایل عرب، گونه‌ای بزرگداشت و تجلیل نسبت به فرد به شمار می‌آید؛^[۱] مانند ابو القاسم، ابو الحسن، ام سلمه، ام کلثوم و... .

کنیه در اسلام

در شریعت اسلام نیز توجه زیادی به آن شده است، غزالی در این باره می‌نویسد: «رسول اکرم (صلی‌الله‌علیه‌وآله) اصحاب خود را از روی احترام برای به دست آوردن دل‌هایشان به کنیه صدا می‌زد و آنهایی که کنیه نداشتند، کنیه‌ای برایشان انتخاب می‌نمود و سپس آنها را بدان می‌خواند. مردم نیز از آن پس، آن شخص را به همان کنیه می‌خواندند. حتی آنان که فرزندی نداشتند تا کنیه‌ای داشته باشند، برای آنان کنیه‌ای انتخاب می‌کرد. پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌وآله) رسم داشت حتی برای کودکان نیز کنیه انتخاب می‌نمود و آنان را مثلاً ابا فلان صدا می‌زد تا دل کودکان را نیز به دست آورد».^[۲]

روایت امام رضا

از امام رضا (علیه‌السلام) روایت شده است: "إذا كان الرجل حاضراً فكنه وإن كان غائباً فسمه"؛^[۳] اگر کسی را در حضورش نام می‌بری او را به کنیه بخوان، و اگر غایب بود، نامش را بگو.

روایت پیامبر

همچنین از رسول خدا (صلی‌الله‌علیه‌وآله) نقل شده است: "السُّنَّةُ وَالْأَبْرُأَنَّ يُكْتَبَ الرَّجُلُ بِاسْمِ أَيْبِهِ"؛^[۴] از جمله سنت‌های نیک آن است که انسان کنیه خود را به نام پسرش انتخاب کند.

پانویس

- ↑ دهخدا، علی‌اکبر، لغت‌نامه دهخدا، ج ۱۱، ص ۱۶۴۵۲، واژه "کنیه".
- ↑ حسینی دشتی، مصطفی، معارف و معاریف، ج ۸، ص ۵۹۵.
- ↑ طبرسی، علی بن حسن، مشکاة الانوار فی غرر الاخبار، ص ۲۲۶.
- ↑ حر عاملی، محمد بن حسن، وسائل الشیعة، ج ۱۲۹، ۱۳۰-۱۳۱.

منبع

